

by obstrávání věci těch bylo na advokáta přeneseno jediným příkazem.

V takovém případě by tu právě byla toliko jedna smlouva a tedy též právní i skutkový základ, takže by advokátovy nároky na odměnu ze všech oněch věcí musily býti sčítány a činily by jednotnou pohledávku (§ 55 první věta j. n.).

Že mu byly věci, o které běží, odevzdány jediným příkazem, žalobce netvrdí a poněvadž neprokázal, že samostatné nároky ty, n. př. uznáním celkové zúčtované částky, nabyly dodatečně povahy jednotné pohledávky, je zřejmé, že se na ně předpis § 55 j. n. o sčítání více nároků nevztahuje.

Na vylíčeném stavu věci nic nemění skutečnost, že si žalobce vyžádal zálohu 2000 Kč, která mu také byla vyplacena, neboť tím ještě nemohly jednotlivé smlouvy o dílo, mezi stranami sjednané, pozbyti své samostatnosti; rovněž nemohl účinek ten nastati vyúčtováním žalobcovy činnosti pro žalovaného za celou sem spadající dobu.

Jak by se věc měla s odměnou lékaře, který někoho po určitý čas léčil na různé choroby, není třeba uvažovati, ale podotýká se, že ani zde by nebylo důvodu pro jiné posuzování sporné otázky.

(Usnesení ze 26. srpna 1935 — R VII 136/35.) Dr. Zavřel.

Ustanovení § 18 odst. 1. zák. o ochr. cti o nutnosti výhrady práva stíhati před smírem nečiní rozdíl mezi případy již zahájenými a těmi, v nichž k soudnímu stíhání dosud nedošlo.

Soukromý žalobce uplatňuje proti zprošťujícímu rozsudku důvod zmatečnosti v § 281 č. 9 lit. b) tr. ř. vytčený, ježto prý nalézací soud porušil zákon výrokem, že jsou zde okolnosti, pro které skutek nemůže býti stíhán. Prvý soud prý neprávem osvobodil obžalovaného s odvoláním se na ustanovení § 18 zák. č. 108/33 Sb. z. a n. proto, že soukromý žalobce uzavřel již s ním v trestní věci č. j. Tk VI 311/35 krajského soudu trestního v Praze smír, aniž si byl vyhradil stíhati obžalovaného dále pro článek zažalovaný v této trestní věci. Soukromý žalobce je toho mínění, že když onen smír ve věci č. j. Tk VI 311/35 byl uzavřen dne 10. května 1935, a obžalovací spis v této trestní věci č. j. Tk VI 1103/35 podán byl již dne 28. března 1935, že této výhrady třeba nebylo, a že takové výhrady je třeba jen tam, kde dosud návrh na trestní stíhání podán nebyl.

Odvolací soud nesouhlasí s takovýmto výkladem ustanovení § 18 zák. o ochr. cti. Podle názoru odvolacího soudu stojí citované místo zákonné na stanovisku, že všechny delikty proti cti mezi spornými stranami mají býti smírem současně likvidovány. Jedině tento výklad odpovídá i pojmu smíru, který znamená vzájemný ústupek, obnovení vzájemného klidného spoluzití. Nazna-

čeného cíle nebylo by dosaženo, kdyby vyrovnání mezi stranami nebylo absolutní. Jen z výslovné vůle stran mohla by nastati výjimka, že některý případ stranám již známý bude se likvidovati zvláště bez rozdílu, zdali k trestnímu stíhání již došlo, čili nic. Neboť nemělo by smyslu a odporovalo by zákonu, kdyby se měl činiti nějaký rozdíl mezi případy u soudu již zahájenými a těmi, v nichž k soudnímu stíhání trestnímu ještě nedošlo, pro první pak výhrady nepožadovati, pro druhé však ano. Jedinou výjimku, kterou zákon stanoví na případy, kde jedné ze stran není znám ještě trestný čin nebo osoba viníková, nelze rozšiřovati na jiné případy, zejména ne ve prospěch té strany, které následkem toho, že sama zavdala podnět k trestnímu řízení, jsou již známy okolnosti porušeného právního stavu. Právě od takovéto strany lze tím spíše žádati, aby právo stíhací si vyhradila, protože může — odhodlala-li se ku trestnímu stíhání — posouditi, srovnává-li se s jejími zájmy, aby i tento případ najednou při jiné příležitosti likvidovala. Ostatně i zmíněná výjimka nemá jiného smyslu a účelu, aby preventivním zamezením možného úskoku zjednávala lepší předpoklady pro uzavření poctivého smíru mezi soupeři. Z toho plyne, že výklad zákona, zastávaný odvolatelem, není správný ani vzhledem na slovné znění § 18 zák. č. 103/33 Sb. z. a n., ani se zřetelem k jeho tendenci.

Výrok osvobozující je tudíž správný a odvolání muselo býti zamítnuto.

Rozsudek vrchního soudu v Praze jako odvolacího soudu tiskového ze dne 18. září 1935,
č. j. Tko 4/35. Dr. Poláček.

Z rozhodnutí krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího.

1. Ustanovení § 23 odst. 2. zák. č. 108/33 Sb. z. a n. nařizující, že žádost za trestní stíhání musí býti podána v tolika stejnopisech, aby mimo stejnopis určený pro soud mohlo býti doručeno každému obviněnému po jednom stejnopise, nerozlišuje, zda jedná se o obžalobu soukromou nebo veřejnou.

Státní zastupitelství na základě zmocnění uděleného dle § 14 odst. 5., 22. učinilo návrh na potrestání obviněného dle § 1, 2, 3, zák. o ochr. cti. Žádost za stíhání předložena byla pouze v jednom vyhotovení, a nebyl přiložen stejnopis této žádosti, jak stanoví § 23 odst. 2., který nerozlišuje mezi obžalobou soukromou a veřejnou. Dle § 23 odst. 1. platí v řízení pro trestné činy dle zákona na ochranu cti obecná ustanovení s úchytkami uvedenými v třetím oddíle zák. o ochr. cti, a platí dle něho úchytlka uvedená v § 23 odst. 2. také v řízení o žalobě veřejné. Úleva poskytnutá